

яватъ стопанитѣ имъ и ще си ги прибератъ. Възможно е да освободятъ и нѣкои други, ако тѣ се харесатъ нѣкому било по своята хубава порода, било по благородния имъ произходъ. Но зле ще си изпатятъ ония, които нѣматъ паспортъ, които не могатъ да докажатъ, че иматъ право да живѣятъ въ тоя градъ и които не могатъ да примамятъ никого съ своята вънкашность. Тѣхната сѣдба, вѣроятно, ще бѣде твърде плачевна. Обаче, въ първия день, може би, ще ги нахранятъ.

Лекомисленото кученце бѣ тѣй изненадано, че прие последното известие съ радостъ и успокоение. То не можа да си представи нѣщо по-лошо отъ това, що се бѣ случило съ него презъ последнитѣ дни. И ако би-могло да получи поне малко кѣсче месо, то ще може още да живѣе и ще има на какво да се надѣва. Затворътъ не е по-лошъ отъ неприветливата улица, а съ дружина и смъртъта не е тѣй страшна. Но и така като разсѣждаваше, то пакъ не можеше да си представи, че ще се намѣри нѣкой да лиши отъ животъ едно живо и младо сѣщество, невиновно за това, че го е отнесълъ распукалиятъ се въ рѣката ледъ. Сѣщо тѣй, то бѣ невиновно и за своето раждане. То никому зло не бѣ сторило; колкото се отнася до опита му да отвлѣче вкусното кѣсче отъ таблата на улицата, то и въ тоя случай кученцето не сполучи, а само си пострада. Да, то е чужденецъ, т. е. родомъ отъ друга страна, но това какво значение може да има? То има сѣщата кръвь, както и другитѣ псета, и опашката му е сѣщо тѣй прегъната. — „Изпратете ме у дома, елате ми на гости, ще се намѣри мѣсто за всички, ще си живѣемъ мирно, ще си ходимъ на гости, ще си подѣляме коститѣ, всѣки ще разказва за своя животъ, ще си играемъ, ще се караме, но ще се примиряваме другарски, безъ да прѣчимъ нѣкому да живѣе, безъ да се дѣлимъ на заседнали и пришелци, защото земята еднакво принадлежи на всички!“